

Opinie: Alexandra Petri

Arsenicum in zijn aperitief? Wie zou zoiets durven?

**Ik wil niets meer te weten komen over het bijna ter ziele gaan
van mijn rijke echtgenoot.
Dat zou heel triest zijn geweest**

Arsenicum in zijn aperitief? Wie zou zoiets durven?

"President Trump drong er dinsdagavond bij Republikeinse congresleden op aan om tegen het wetsvoorstel te stemmen dat een commissie in 9/11 stijl zou creëren om de dodelijke rel in het Capitool

van de VS op 6 januari 2021 te onderzoeken. Hij noemde dat "nog maar eens partijdige oneerlijkheid van de democraten." — The New York Post, 18 mei

Oh, rechercheur. Moeten dat echt, dat onderzoek naar gebeurtenissen uit het verleden? Moeten dat echt? Moeten we stilstaan bij de onaangename voorvallen van een paar maanden geleden, in plaats van verder te gaan? Ik zou zelf veel liever vooruit willen. Inderdaad, het lijkt me overduidelijk ziekelijk om te nadrukkelijk stil te blijven staan bij wat mijn arme echtgenoot Henry bijna overkwam. Ik zeg 'arm' natuurlijk alleen in de zin van ongelukkig - Henry is ontstellend welstellend, en als ik ooit zijn weduwe zou worden, zou ik ontstellend welstellend zijn. Maar gelukkig leeft Henry nog, en ben ik niet zijn rijke weduwe. Dat is geen scenario waar we ons zorgen over hoeven te maken en dat we al helemaal niet hoeven te onderzoeken!

Wat voor redenen kan iemand hebben om Henry dood te willen? Ikzelf kan er zeker geen bedenken. We zijn altijd zo gelukkig geweest samen. Ik heb dat altijd gezegd. Anderen verklaren dat ze me hebben horen schreeuwen en zweren dat ik hem zou doen boeten? Het lijkt erop dat ze een ziekelijke geest hebben, rechercheur. Het lijkt erop dat ze doordrammen. Ikzelf heb een hekel aan zoveel ziekelijkheid en ik haat doordrammen. En ik wil niet meer te weten komen over de trieste gebeurtenissen van die nacht toen een betreurenswaardig incident mijn man bijna het leven kostte.

Echt waar, was het dan zo ernstig als u beweert? Ik ben me nauwelijks van enige beroering bewust. Voor mij was het een gewone dinsdag. We zaten in onze zetel en dronken zoals gewoonlijk ons aperitief. Dat van hem was een perfecte bereiding van mij! Het had eigenlijk geen rustiger avond kunnen zijn. Ik zat in mijn zetel, en hij in de zijne. Ik denk dat hij zich wel een beetje aanstelde toen hij zich naar de keel greep en op de grond tuimelde, maar ik herinner me dat nauwelijks. En nu gaat het prima met hem! Weet u zeker dat iemand hem probeerde te vermoorden, rechercheur? Misschien verslikte hij zich gewoon in een olijf.

Is mijn woord niet goed genoeg voor u? Hebt u behalve mijn woord ook echt mijn telefoongegevens nodig? Wat zouden die u kunnen vertellen dat ik u nu al niet vertel? Vragen onder ede beantwoorden? Onder ede, rechercheur? Ik denk het niet.

Het punt is dat het voor mij natuurlijk intriest en diep, diep schokkend is dat iemand een aanslag zou hebben gepleegd op het leven van die arme, lieve, rijke Henry. Slechts een paar druppels arseen in zijn aperitief! Wie zou zoiets durven? Ik vind ten stelligste dat we al te lang bij het onderwerp hebben stilgestaan. Dat is slecht voor mijn zenuwen. Ik wil zo graag verder gaan en vooruitgang maken in dit huwelijk waar ik zo gelukkig ben, rechercheur. Ik zou niet gelukkiger kunnen zijn.

Nee, dat is mijn parfum, rechercheur. Wil u de fles alstublieft neerzetten. Ik laat die op het plateau staan om te genieten van de amandelgeur.

Vrede is wat Henry en ik nu nodig hebben, meer dan wat dan ook. Vrede en rust. Ik ben er absoluut tegen dat nog meer wordt gegraven in dit vreselijke onderzoek! Ik wil het niet hebben, en Henry is het met me eens, dat weet ik zeker. Het zou verdeeldheid met zich brengen en ons huwelijk onder druk zetten. Dat is wel het laatste dat we nodig hebben: met de vinger wijzen en verwijten en geruzie.

Maar u bent erg aardig geweest. Echt héél aardig! En ik waardeer uw passie om te weten te komen waarom iemand zou hebben geprobeerd mijn arme, rijke man te vermoorden. Verhip, ik zou als weduwe zijn achtergebleven, en ik zou alleen zijn vele beleggingen en mijn

juwelen hebben gehad om me te troosten. Ik mag aannemen dat ze me niet erg zouden hebben getroost. Hoe konden ze dat hebben gekund als mijn arme lieve Henry weg was? Nog eens, ik zeg 'arm' alleen maar om aan te geven hoe erg ik het zou vinden als hij weg was, niet 'arm' in de zin dat zijn verscheiden me berooid zou achterlaten. Integendeel! Ik zou bijvoorbeeld de zilvermijn eindelijk in handen krijgen. Niet dat het voor mij belangrijk is om de controle te verweven over de zilvermijn. Ik ben meer dan bereid om vele jaren te wachten tot Henry een natuurlijke dood sterft om dan de zilvermijn over te nemen. Ik ben er zeker van dat Henry dat uiteindelijk fataal zal worden, een natuurlijke oorzaak. Hij heeft altijd een zwak hart gehad, zoals u weet.